

INTERNATIONALEN nr 1

Inledning

Tidningen *Internationalen* har en lång historia: Första numret kom ut redan 1949, som organ för *Revolutionära Socialister*.

Revolutionära socialistiska partiet, RSP, svensk sektion av Fjärde Internationalen, bildades våren 1949 av ett antal arbetare, främst från Stockholmstrakten. De flesta av dessa arbetare hade tidigare varit medlemmar i Socialistiska partiet (Kilbom/Flyg) fram till slutet av 30-talet, och därefter i Vänstersocialistiska partiet (Albin Ström). RSP:s mest välkände representant var metallarbetaren Evald Höglund, som på 30-talet var ledare för Socialistiska partiets ungdomsförbund.

Nedan följer två artiklar ur tidningen. Den första (*För en Revolutionär Arbetarrörelse*) är osignerad och presenterar Revolutionära socialister, den andra (*Anmälan*) är skriven av den kände vänsterprofilen Bertil Säfström (som avled i februari 2007).

För en Revolutionär Arbetarrörelse

Under många år har svensk arbetarrörelse saknat ett revolutionärt parti, som tillvaratager arbetarklassens intresse. En grupp arbetare har därför i ett upprop vänt sig till arbetarklassen, med uppmaning om revolutionär samling. Det framstår i dag som en tvingande nödvändighet, att det arbetande folket sammansluter sig på revolutionär socialistisk grundval.

Vårt framträdande sker i en tid, då en ny kris är under uppsegling inom kapitalismen. Ett tecken härpå är den tilltagande arbetslösheten inom den kapitalistiska världen. Orsaken härtill är kapitalismens profitbegär. Vansinnigheten i detta system framstår klart, när man betänker att krisen har sin orsak i ”överproduktion”, samtidigt som större delen av världens befolkning lider brist på de nödvändigaste konsumtionsvarorna.

Det är väl ingen arbetare, som är av den uppfattningen att en kris kommer att lämna Sverige oberört. USA har den oomstridda ledningen bland de kapitalistiska staterna, och en kris drar med sig hela den kapitalistiska världsekonomin.

Socialdemokratin har lyckats vinna större delen av arbetarklassen med talet om reformismens förträfflighet. Men trots partiets starka ställning (eller kanske just därför, ty reformismens verksamhet har alltid varit kontrarevolutionär), har det kapitalistiska systemet konsoliderats. Den kapitalistiska profiten har ökat. Samtidigt har reformistledarna påtvingat arbetarna fortsatt lönestopp.

Med önskvärd tydlighet är det nu klart att arbetarklassens problem ej kan lösas inom det kapitalistiska systemets ram. Klasskampen är i dag ej blott en realitet, utan klassmotsättningarna tenderar att skärpas. Detta betyder, att arbetarklassen måste föra över kampen på fiendens eget område. Klass-samarbetspolitiken måste brytas, och ersättas med den revolutionära klasskampen.

Stalinisterna å andra sidan, kan ej heller föra kampen mot det bestående systemet. De har utvecklats från ett revolutionärt parti till ett redskap för den stalinistiska byråkratin. Hur långt dessa är från arbetarklassens kamp, visar bl. a. det förhållandet att de själva accepterat regerings-”socialismen”. I princip har de anslutit sig till den reformistiska uppfattningen, att genom det borgerliga samhällets regering förverkliga socialismen. Men den verkliga orsaken

är att de genom regeringsdeltagandet kan neutralisera borgarklassen i dess förhållande till Sovjetunionen.

Denna s. k. ministersocialism har av kommunisterna tidigare betecknats som klassförräderi. Stalinisternas kontrarevolutionära roll måste på det skarpaste brännmärkas och bekämpas av skarpaste klassmedveten arbetare: Många av partiets egna medlemmar ha själva kommit till insikt härom.

Vi vill ha sagt att det vore brottsligt att ej samverka med stalinisterna när de tar ställning mot det klasspolitiska förräderi, som socialdemokratin begår, men icke av partitaktiska skäl drar konsekvenserna av sin ställning. Vår uppgift är att påvisa stalinpartiets rent opportunistiska karaktär. Dess ställningstagande i olika frågor är betingat av hänsyn till vad som gagnar partiet och den stalinistiska byråkratin. Ett revolutionärt parti får aldrig bli något självändamål. Ledstjärnan i dess handlande måste alltid vara kampen för arbetarklassens gemensamma intressen.

”Revolutionära Socialister” strävar genom sin verksamhet att återföra arbetarklassens kamp till dess tidigare revolutionära linje. Aldrig tidigare har väl nödvändigheten av den socialistiska verksamheten framstått klarare än nu. Det ständiga hotet mot arbetarklassen är kapitalismens inneboende anarki, som resulterar i ständigt återkommande kriser och krig. Den enda väg vi har att gå, är den revolutionära klasskampens. Att det ej finns någon medelväg, torde i dag vara uppenbart för varje klassmedveten arbetare.

Det vore oss fjärran att med hänvisning till stalinisternas missbruk av dess innebörd taga avstånd från kommunismen. Vi står kvar på kommunismens grundlinjer, emedan socialismen för arbetarklassen är enda alternativet till kapitalismen. Anslutningen till marxismen-leninismens principer har vi givit, väl medvetna om vad det innebär av hård revolutionär kamp. Men dessa principer ligger i linje med den historiska utvecklingens väg.

”Revolutionära socialister” i Sverige förbereder nu sitt deltagande i den proletära världrevolution, som det kapitalistiska systemet själv framskapar genom sina motsättningar. Kampen ledes och organiseras av det revolutionära världspartiet 4:e Internationalen.

Samlingskonferensen avhålls i slutet av april. Du som vill en revolutionär rörelse – organisera, förbered och deltag i konferensen. Insänd uppgift – namn, adress – till tidningen.

Anmälan

Tidningen Internationalen utkommer härmed med sitt första nummer. Det har varit möjligt med stora ekonomiska svårigheter. De kamrater som lagt grunden till tidningen har alla varit besjälade av viljan, att åt den svenska arbetarklassen skapa ett språkrör för dess kamp.

När vi tagit detta initiativ av den orsaken, att den revolutionära marxismens ide ej framförts av någon annan tidning, sker det för att den måste komma till uttryck. Stalinisterna, som utger sig representera densamma, har under senaste åren fullständigt förts över i opportunistens trask.

Den ekonomiska grunden för vår tidning är långt ifrån säkrad. Vi vill därför till våra sympatisörer redan nu vädja om understöd för den fortsatta verksamheten. Våra motståndare däremot har oerhörda ekonomiska resurser att mobilisera mot oss. Vad som är vår största styrka i förhållande till motståndarna, är att vi bygger på den vetenskapliga socialismens – marxismen-leninismens – grund. Däri ligger vår överlägsenhet. Och det är värdefullare än de ekonomiska resurserna.

Det är första gången det inom Sverige utgives en tidning på trotskismens politiska plattform. Internationalen som tidningens namn har vi valt för att redan därigenom förklara vår anslut-

ning till den internationella socialismen. Samhörighetskänslan mellan alla länders arbetare, d. v. s. den proletära internationalismens anda måste återigen levandegöras inom arbetarrörelsen. Denna internationalism, som är ett grundelement i den socialistiska uppfattningen, har trampats under fötterna av socialdemokrater och stalinister. Hur mycket munväder och hur mycket bläck dessa använder för att i ord och resolutioner förklara sin anslutning till internationalismen anklagas de av sin praktiska verksamhet. De partier och organisationer, som i en avgörande klasspolitisk fråga tagit ställning för den egna kapitalistiska staten har accepterat nationalismen. Det må sedan vara utifrån synpunkten, att gagna den ryska s. k. "socialismen" eller det engelska Labour Party, som "socialiserar" stålindustrin och sedan mobiliserar militär mot de strejkande. Arbetarklassens intressen måste i varje situation vara det väsentliga. Om en arbetare i det stalinistiska partiet påtalar detta, svarar partiledningen honom, att han ej förstått partiets "taktik". Han uppmanas att studera den marxistiska dialektiken och därav dra de nödvändiga lärdomarna.

Som vi inledningsvis förklarat står vi på trotskismens politiska grundval. Detta betyder inte att vi på något sätt betraktar trotskismen som något från marxismen väsensskilt. Men vi har deklarerat vår anslutning till fjärde internationalen, som teoretiskt är uppbyggd på den politiska plattform, som Trotsky efter Lenins död var främste företrädaren för, inom kommunistiska internationalen. Trotskyriktningen hävdade att komintern med nödvändighet måste vara ett organ för arbetarklassens revolutionära kamp i motsats till stalinisterna, som strävade till och lyckades förvandla komintern till ett redskap i kontrarevolutionära syften. Fjärde internationalen utgör i dag en fortsättning av komintern i dess verksamhet fram till 1924 års världskongress. Därmed har vi tillkännagivit vår anslutning till bolsjevismens teori och praktik.

Fjärde internationalen är den enda i de revolutionära internationalernas historia som överlevt världskriget. Bildad 1938 tog den aktiv del i kampen mot det imperialistiska kriget. Vid varje tillfälle var det arbetarklassens egna intressen, som var det centrala i dess verksamhet. Trots väldiga offer i kampen mot fascismen, där våra broderorganisationer i Holland och Belgien praktiskt taget likviderades i koncentrationslägren, hölls internationalen hela tiden intakt. I efterkrigstiden, när nationalismens våg vällde fram i de stalinistiska partierna, var det fjärde internationalen som organiserade kampen. När stalinisterna i den franska regeringen understödde kriget i Indo-Kina, var det de franska trotskisterna som höjde internationalismens fana. Detta gav till resultat, att den franska borgarklassen utmätte hårda straff för våra kamraters kamp.

I den uppgörelse som är förestående och oundviklig mellan borgarklass och proletariat måste arbetarklassen till sitt förfogande ha en revolutionär organisation. En organisation som inte tvekar i sin uppgift. Vi måste också dra de nödvändiga lärdomarna av arbetarrörelsens hittills gjorda misstag. En linje måste hållas: Vi måste förstå att kampen om vissa dagskrav är inledningen till kampen för makterövring och socialism. Håller vi denna linje då håller vi också kontakten med slutmålet. I annat fall riskerar vi att hamna i opportunismens träsk. Ty den kamp som är förestående nödvändiggör en hård linje, där kompromiss med den härskande klassen är ett okänt begrepp.

Internationalen vill uttrycka förhoppningen, att den kommer att bli ett samlande språkrör för den revolutionära delen av arbetarklassen. Under tonerna av *Internationalen* börjar vi den verksamhet, som är vår uppgift: att organisera kampen för arbetarklassens mål – *Socialismen*.

Framåt under fjärde internationalens ledning!

B. S-m.

(pseudonym för Bertil Säfström, *MF anm*)